

смъртие, трѣбва да знаятъ какво именно то съдържа въ себе си. Когато влѣзете въ една съвърменна концертна зала, за да послушате единъ симфонически оркестъръ, ако имате тази способност да наблюдавате, вие ще видите, че най-първо, когато дойдатъ свирачитѣ съ своитѣ инструменти, които сж повече струнни, тѣ ги изваждатъ изъ кутиитѣ, слѣдъ това почватъ да нагласяватъ цигулкитѣ, да опрѣдѣлятъ тоноветѣ на жицитѣ, които сж опнати нѣкои повече, други по-малко. Въ това нагласяване има извѣстно съотношение. И слѣдъ като нагласятъ инструментитѣ по извѣстни тонове, тогава взематъ лжка и започватъ да свирятъ. Знаете ли колко врѣме трѣбва на единъ цигуларъ, за да може да влѣзе въ единъ симфонически оркестъръ, за да може да владѣе своя инструментъ, своя лжкъ? Най-малко трѣбва да посвети 12 години на специално обучение. У насъ обикновено казватъ, че онзи, който свири на цигулка, е циганинъ, — такова е прозвището на цигуларитѣ. Но въ този инструментъ има извѣстна емблема. Можемъ да кажемъ, че цигулката е най-съвършениятъ инструментъ, който отъ 300 години, откакъ великиятъ майсторъ Страдивариусъ го е направилъ, не е прѣтърпѣлъ измѣнения, защото почти е достигналъ своето съвършенство. Цигулката мога да уподобя на човѣшката душа: въ нея има четири струни и единъ лжкъ. Цигулката — това е човѣшката душа; струнитѣ — това сж четиритѣ човѣшки темперамента. Човѣшката воля можемъ да смѣтнемъ за лжкъ. Единъ цигуларъ, когато отиде да си купи струни, ще каже: „Дайте ми еди-коя струна — ми, ла, ре или соль“ и, когато се завърне въ кжщи,